

Hvad der har kaldt mig frem, er tildels nogle Bemærkninger af den ærede Minister, som synes at ville underkende visse Synspunkter eller frakende dem al Værdi. Det havde været mit Haab, som det vistnok er manges, at den Bygning, som nu skulde rejses her, vilde blive et Monument, der for lange Tider kunde staa som et Hædersminde over den Smag og den Dygtighed, man ogsaa paa det arkitektoniske Omraade for Tiden er i Stand til at udfolde her i Landet. Men jeg frygter meget for, at det Haab vil blive skuffet, naar man arbejder paa Basis af de nu foreliggende Planer. Jeg føler mig forpligtet til at udtale, at man kan ikke aldeles ustraffet se bort fra de Grundregler for Bygningskunst, som gennem Aartusinder have skaffet sig Anerkendelse, og som kunne paa dette Omraade udtrykkes kortelig i den Betragtning, at det ydre maa bære Præg af det indvendige. Og for at anvende det direkte: Naar flere forskellige Institutioner skulle anbringes i samme Bygningskompleks, maa den Del deraf, som tilfalder hver enkelt Institution, adskille sig fra de andre. Naar nu den højtærede Minister anførte, at en forhenværende Formand i Folketinget havde udtalt, at dette havde ingenting paa sig; saa viser det jo kun, at denne højtærede forhenværende Formand har ikke Begreb om disse Spørgsmaal. Det har nemlig meget paa sig. Thi naar det ydre ikke giver Andyn af, hvad der er indenfor, ligger det i, at det, der er indenfor, ikke er hensigtsmæssigt og praktisk ordnet. Det er noget, der har vist sig i saa mangfoldige Tilfælde, at man ikke kan komme bort derfra. Det er dette Krav, jeg ikke kan se, at den foreliggende Plan fyldestgør, og jeg føler mig derfor forpligtet til at sige et Par Ord til — ja, det kan ikke være til anbefaling, men til Anerkendelse af en anden Plan, som efter min Overbevisning havde fyldestgjort disse Krav, nemlig den, som er udarbejdet af Arkitekterne Brummer og Mørk-Hansen, men som ikke er naaet frem til den endelige Konkurrence. Der var nemlig dette Hensyn taget, og medens det hele Bygningskompleks var fordelt paa en efter min Mening praktisk Maade, var det alligevel leddelt under Hensyn til de forskellige Krav. Hvis der var noget at gøre ved at følge det ærede 7de Medlem for 6te Kreds, (Hey), vilde jeg ubetinget slutte mig til hans Ønske om at faa et Udvalg nedsat, men som Sagen nu har udviklet sig, mener jeg ikke, der er noget at gøre i den Retning. Den har nu

udviklet sig saaledes, at vi ere afskaarne fra at gøre nogen positiv Indflydelse gældende, og naar man i et Spørgsmaal som dette ikke kan gøre nogen positiv Indflydelse gældende, saa at man kan faa noget frem, der er bedre end det, der nu foreligger, tror jeg, man gør Uret i at gøre en negativ Indflydelse gældende.

Men naar jeg saaledes betoner dette Hensyn, at man skal kunne se, hvad der er tiltænkt Kongen, og hvad der er tiltænkt Rigsdagen, vil jeg dog paa det aller bestemteste tage Afstand fra den megen og efter min Mening daarligere Tale, der i det andet Ting har været ført om „Rigsdagens Værdighed.“ Naar man har ment, at man skulde passe nøje paa, at der ikke tilkom Kongen mere end Rigsdagen, tror jeg, man ganske har glemt at læse Grundlovens § 11, som i klare Ord siger, at Kongen har den højeste Myndighed over alle Rigets Anliggender, naturligvis med visse Indskrænkninger, idet han er konstitutionel. Der staar Kongen dog som Nummer 1, og man maa da ikke tale om Tilsidesættelse af „Rigsdagens Værdighed“, fordi Rigsdagen i det ydre præsenterer sig som Nr. 2.

Naar jeg nu, om end med Resignation, slutter mig til det foreliggende, tvinges jeg dog paa en Maade til at gøre en Bemærkning til den højtærede Minister, som stadig stiller Sagen saaledes op, at det Spørgsmaal, der foreligger, er det: Er denne Løsning forsvarlig. Ja, jeg tør ikke nægte, at den er forsvarlig. Men at nøjes med Forsvarlighed, naar man havde haabet at opnaa noget idealt, er for mig rigtignok en sørgelig Sænkning af Niveaue. Jeg tror, at Sagen foreligger saaledes, at jeg og de, der se paa den som jeg, maa finde os i det og gaa med, idet vi saa maa haabe, at vore mørke Betragtninger maa blive gjorte til Skamme. Ingen kan mere end jeg ønske, at der maa komme noget bedre ud af det, end det, jeg frygter for.

Til det ærede 7de Medlem for 6te Kreds maa jeg sige, at det ogsaa har berørt mig højest uhyggeligt, at vi slet ikke have faaet noget af Planerne at se, men vi faa dog Lejlighed til gennem en, maaske to Repræsentanter at gøre vor Indflydelse gældende overfor Planens Enkeltheder, thi disse foreligge jo slet ikke nu. Derfor tror jeg godt, man kan føle sig sikret mod noget særligt utilfredsstillende, og at man, hvor lidt begejstret man end kan være derfor, for at faa Sagen positivt fremmet bør bøje sig for Forholdene og stemme for denne Plans Vedtagelse.